

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermis meisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een schenr; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saafginge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdronken stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedig Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreesselijke avond; 175. De gevluichte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongenshart; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 223. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Klein Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

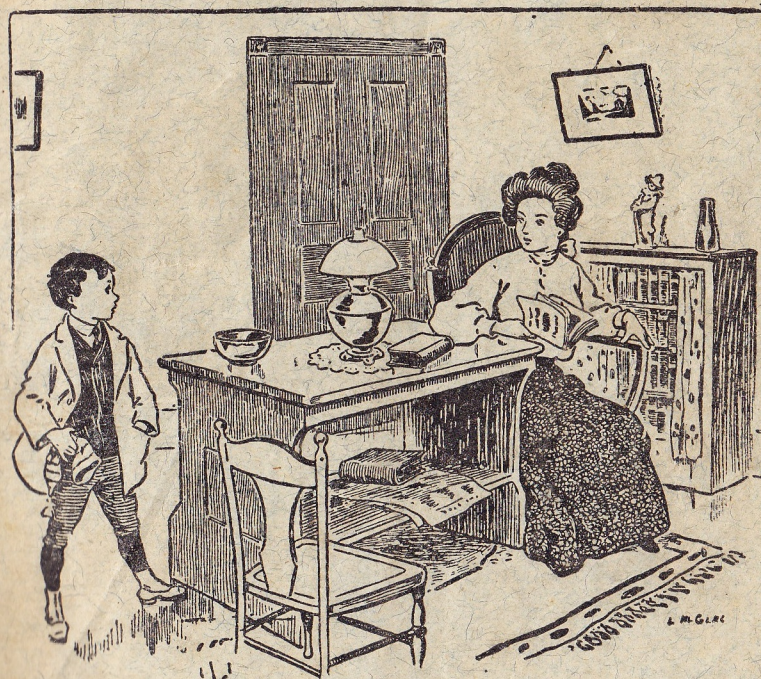
Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK.

Nr. 312.

A. HANS

Een Onverwachte Reis

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN ONVERWACHTE REIS.

I.

Jan en Klara Michiels waren blij. Morgen kwam de familie Boudewijns uit Gent. Dat deed ze elk jaar van half Augustus tot half September. Ze verbleef dan op de hoeve van boer Michiels, tusschen Knokke en Kadzand, dicht bij de zee. 't Was vooral voor de gezondheid der kinderen Leon, Bernard, Manda en Bertha. Met mijnheer en mevrouw Boudewijns was dat een gezin van zes. En ook de meid kwam mee. Zoo'n drukte op de boerderij en in Oogstmaand!

Maar de heer Boudewijns, die de eigenaar der hoeve was en deze aan Michiels verpachtte, had aan 't eind van den boomgaard een buitenhuis laten bouwen. Daar vestigde de familie zich en mevrouw en Tiene, de meid, deden zelf het huishouden. Boer en boerin Michiels hadden er dan niet veel drukte door. En ze vonden die overkomst elk jaar wel gezellig want mijnheer en mevrouw Boudewijns waren eenvoudige, vriendelijke menschen en hun kinderen speelden met

die van den boer. De familie Boudewijns liet zich niet voorstaan op haar rijkdom.

't Was voor Jan en Klara een heerlijke afwyseling, want ze woonden hier maar eenzaam.

De meiden van de hoeve hadden het buitenhuis duchtig geschuurd en flink gelucht. Het stond klaar om de gasten te ontvangen.

En zoo brak de groote dag aan.

Het gezin van den landbouwer gebruikte het middagmaal.

— Dries, zei boer Michiels tot den knecht, om drie uur zult ge dus met de kar naar de tram rijden. Mijnheer Boudewijns komt te half vier aan. Zorg dat ge op tijd zijt.

— Goed, baas, antwoordde de knecht.

— Vader, mag ik mee? vroeg Jan.

— En ik ook? voegde Klara er bij.

— Ja, stemde Michiels toe. De kar is groot genoeg. De familie treft goed weer, en 't ziet er wel naar uit, dat het zoo nog een tijd zal blijven.

Op dat oogenblik stak een man zijn hoofd naar binnen. Hij had blond haar. Voor de frischheid stond de voordeur open.

— Baas, klonk het, kunt gij mij niet een paar bossen stroo verkoopen?

— Neen, antwoordde Michiels kortaf.

— Gij hebt er toch nog...

— Dat gaat u niet aan!

— Ik zal het betalen. Ik kom niet bedelen, hernam de man, als wat beleedigd.

— Ik verkoop geen stroo! snauwde Michiels. Gij moet niet langer zagen.

— Mijn geld is toch zoo goed als dat van een ander baas! 't Is niet valsch, hoor!

— Wilt ge nu ophoepelen?

— Ge zijt een vriendelijk mensch, en zeer beleefd. Ik spreek u fatsoenlijk aan en ge blaft me toe als een hond.

— En als ge nu niet verdwijnt zal ik den hond eens los laten. Hoor, hij blaft al.

De man vertrok dan. Vrouw Michiels keek haar man verwonderd aan. Deze was toch nooit zoo norsch en altijd zeer dienstvaardig. Ook de kinderen schenen onthutst.

— Die kerel zwerft hier al een paar dagen rond, nu alleen dan met een paar andere snuiters, wier gezicht mij niet bevalt, sprak Michiels. Ik geloof, dat ze in den schaapsstal van Karels logeeren en daarvoor zullen ze zeker stroo noodig hebben. Ik vertrouw ze niet en houd ze voor vreemde smokkelaars. Daarom wil ik er niets mee te maken hebben, vertelde Michiels.

— Van morgen stond die blonde bij Peet, zei Dries, de knecht. Ze waren in druk gesprek.

— Daar hebt ge 't al! Peet kent al zulk verdacht volk en van hem weten we toch, dat hij niet eerlijk aan zijn kost komt, hoe huichelach-

tig braaf hij zich ook kan voordoen. Die blonde zal hier voor duistere zaakjes zijn.

Ze woonden bij de grens en dicht bij de zee. Voor veel goederen die van Nederland naar België of omgekeerd gebracht werden, of die men naar Engeland verscheepte, moesten invoerrechten betaald worden. Men moest die aangeven bij de tolbeambten, welke langs de grens hun kantoren hadden.

Smokkelaars vervoerden zulke waren in het geheim en wonnen er veel geld mee. Listig en stout bedrogen ze de ambtenaren. Dat gebeurde meest in den nacht.

Menschen uit de streek deden dat, maar ook vreemdelingen.

Jan hoorde soms van die smokkelverhalen en hij luisterde er gaarne naar. Hij sprak zelfs wel eens met Peet, die beweerde dat smokkelen geen oneerlijkheid was.

Het maal liep ten einde en men praatte niet meer over den vreemden blonden man. Na nog een rustpoos in de schaduw van den boomgaard ging ieder aan 't werk. Jan en Klara hadden vacantie. Ze hielpen dan ook wel een handje thuis of op het veld, maar vandaag mochten ze vrij rond loopen. Toch moest Jan een potje eten brengen naar een zieke vrouw aan de duinen. Moeder hielp arme en zieke menschen.

Toen Jan zijn boodschap deed, zag hij in een

boschje plots den blonde. Deze had een vuurtje gemaakt. Op een paar steenen stond een pannetje te sissen. De man bereidde zeker zijn middagmaal. Hier in het bosch leek dat wel op de woudloopers, waarvan Jan boeken gelezen had. Van achter een struik keek hij toe. Nu en dan prikte de blonde met een vork in het pannetje. Na een poosje nam hij het van het vuur. Uit een grauw zakje haalde hij een stuk brood. En hij begon smakelijk te eten. Het pannetje bevatte stukjes vleesch. Zeker had de blonde een wild konijn gestroopt.

— Die man heeft toch een avontuurlijk leven, dacht Jan Michiels. Met Leon en Bernard Boudewijns, zal ik ook zoo eens een maal in het bosch houden. Dat zal plezierig zijn.

Hij maakte zeker gerucht want plots sprong de blonde op. Jan schrok. Eer hij wegloopen kon stond de man bij hem.

— Wat doet ge hier? vroeg de blonde.

— Niets, niets, stamelde Jan.

— Gij bespiedt me. Ge wilt zeker aan den boschwachter vertellen, dat ik een vuurtje stook.

— Neen, neen!

— Wat doet gij hier dan?

— Ik heb eten gebracht naar een zieke vrouw. Ik zag u... en ik vond dat vuurtje stoken en uw potje koken zoo plezierig.

— Plezierig!

— Ja, 't is als in de boeken van de woudloopers, vervolgde Jan, die zijn vrees nu verloor, want de vreemdeling zag er niet kwaad uit.

— Smokkelt ge misschien? vroeg de blonde.

— Neen, maar ik ken Peet toch, hernam Jan om den man gunstiger te stemmen.

— Praat niet aan een boschwachter over mij. Die kerels kunnen nog niet verdragen dat ik wat hout neem, al is er genoeg...

— O, ik ben geen verklikker!

— Dat is flink... Dan ben ik ook niet boos op u...

Jan vreesde dat de blonde hem zou herkennen als de zoon van de hoeve, waar hem stroo was geweigerd. En daarom trok de knaap nu heen.

Hij vond den blonde toch een meekwaardig man. Vader was te hard geweest voor hem, meende Jan. Smokkelen was geen kwaad. Dries deed het ook wel eens. Jan besloot aan vader en moeder niets te zeggen over zijn ontmoeting. Met Leon en Bernard wilde hij dan dien blonde eens nagaan. 't Kon een heerlijk avontuur worden. Maar als vader 't wist, zou hij 't verbieden. 't Is nooit goed, als kinderen geheimen voor hun ouders hebben. Doch Jan dacht daaraan niet. Hij had groot nieuws voor de kamaraden uit Gent.

Toen Jan thuis kwam, zei moeder, dat hij en Klara hun Zondagsche kleeren moesten aandoen. Ze zouden die natuurlijk niet alle dagen

mogen dragen, maar het was nu voor de aankomst der gasten.

Om drie uur stond de groote kar gereed, gespannen met een kloek paard. En in blijde stemming vertrokken de kinderen, langs den Oosthoek en het Kalf, waar de molens draaiden in de bries, welke de warmte temperde.

Knokke was toen niet als nu, zoo uitgebreid en druk bezocht. De badplaats Zoute bestond nog niet. De Lippenslaan, nu een prachtige weg, met groote hotels, villa's en winkels aan beide zijden, was toen een gewone baan naar de zee, door de duinen. Op den dijk stond slechts een hotel. In den Zomer reed een paardetram van het dorp naar de zee. Voor den rit betaalde men tien centiem.

Om Knokke te bereiken nam men te Brugge of Heist de buurttram, die enkele malen per dag traag heen en weer stoomde. De meeste gasthousen waren nog op het dorp.

Sedert is dat alles veel veranderd. Maar vader Michiels had zelfs nog geweten, dat het gemeentehuis op het gehucht het Kalf in een herberg was gevestigd, meer dan een half uur van de kerk.

Dries was bijtijds aan het dorp. De tram moest nog aankomen. 't Duurde echter niet lang of luid fluitend reed ze binnen.

— Daar zijn ze! riep Jan.

Hij had de familie Boudewijns al gezien. Maar

zoo na een jaar scheiding, voelde hij zich te verlegen om te wuiven. Klara stak echter haar hand op...

— Jan... Klara! klonk het uit de tram.

Leon en Bernard waren zoo bloode niet, maar uitgelaten over de vacantiepret, welke nu begonnen was. Ze hadden zoo lang naar deze reis uitgezien en de dagen geteld.

De tram stond stil. Mijnheer Boudewijns stapte het eerst uit.

— Dag Jan, dag Klara... Ha, dat is Dries... En thuis is zeker alles wel? Hier zijn we, zei hij. Dries, we zullen de koffers maar eens opladen. We hebben een heel vrachtje mee.

— Ik zal de kar wat dichtër bij zetten, mijnheer...

Mevrouw, Leon, Bernard, Manda en Bertha, stegen ook uit en hartelijk begroetten ze Jan en Klara. De jongens hielpen om de bagage te laden. Mijnheer zette zich naast Dries. Mevrouw, Bertha en de meid, namen plaats op de achterbank, en de anderen zochten een plekje op en tusschen de koffers. De kar reed heen. Onderwege deelde mevrouw chocolade uit. Mijnheer praatte met Dries over den oogst van dit jaar. Hij was zelf fabrikant, maar wist toch ook heel wat van het landbouwbedrijf. Leon en Bernard waren al gauw met Jan in gesprek en Manda praatte met Klara.

Jan had al dadelijk over den blonde willen beginnen, maar hij zou wachten tot hij met de jongens alleen was.

Vader en moeder Michiels stonden op den uitkijk. De ontmoeting was hartelijk.

In het buitenhuis had een meid van de hoeve brood gesneden en de koffie opgeschonken. De reizigers hadden honger. De familie Michiels liet hen nu alleen, om alles wat op orde te stellen.

Vier weken vacantie buiten! Mijnheer Boudewijns zou nu en dan naar Gent gaan voor zijn zaken, maar mevrouw en de kinderen konden ongestoord van hun vrijen tijd genieten. De ouders waren liever hier dan op de badplaats. Ze vonden het er rustiger en vrijer.

't Duurde niet lang of de Gentsche kinderen kwamen buiten. Met Jan en Klara bekeken ze eens de hoeve. Maar de jongens wilden dan naar de duinen en de zee. Jan ging mee. En toen sprak hij over den blonde.

Leon en Bernard luisterden met belangstelling toe. Wat klonk dat verhaal romantisch. Ze hadden ook van woudloopers gelezen. En hier waren de bosschen en duinen zoo eenzaam! 't Leek wel of ze in een vreemd land waren. Ja, ze zouden ook vuurtjes stoken en den pot bereiden. En ze moesten den blonde bespieden! Dat kon zeer avontuurlijk worden. Ze keken al rond of ze den vreemden man niet zagen,

— We moeten patroeljeeren, zei Leon. Ieder gaat een anderen kant uit. We sluipen door de struiken. Nu en dan geven we elkaar seinen.

— Hoe? vroeg Jan. Fluiten?

— Neen, want dan zou de blonde dadelijk weten, dat er menschen in de buurt zijn, en hij bespied wordt. Hij kan zich dan verstoppen. We moeten een vogel nabootsen. Dan heeft hij er geen erg in.

— O, als de zeemeeuw, hernam Jan.

— Hoe schreeuwt die? vroeg Bernard.

Jan deed het voor. En na eenige oefening hadden Leon en Bernard het vast.

De knapen bepaalden nu de te volgen richting en ze gingen van elkaar. Het duurde niet lang of drie zeemeeuwen schenen in het bosch verdwaald en daarom te krijschen. En de jongens vonden elkaar terug en scheidden dan weer. Ze klommen zelfs in boomen, ofschoon ze daar door in het bosch geen ver uitzicht kregen. Zoo hielden ze zich een uur bezig, maar ze bemerkten geen spoor van den blonde. Wat teleurgesteld kwamen ze opnieuw bijeen.

— Misschien slaapt hij, om van nacht uit te trekken, meende Jan Michiels.

— Dat zal wel zijn, oordeelde Leon.

Maar plots schrokken ze alle drie. Eensklaps kwam de blonde van achter een struik.

— Wel, jongens, wat voert gij hier allemaal uit? vroeg hij.

— Speleu, antwoordde Jan.

— Speelt ge dan zeemeeuw, want ge doet dien vogel na?

— We spelen woudlooper, hernam Jan.

— Zoo, zoo, en ge zoekt mij! Ik heb het wel bemerkt. Zeg me eens: wie heeft u dat bevolen?

— Niemand, sprak Jan.

— We zijn op avonturen, zei Leon.

— Maar wat moet ge dan van mij hebben?

De jongens wisten niet goed wat daarop te antwoorden.

— Toe, laat hooren! drong de blonde aan. Heeft een boschwachter er u op uitgestuurd en moet ge mij aan hem verklappen?

— We zijn geen verraders? beweerde Leon verontwaardigd.

— Neen, zoo gemeen zouden we niet handelen, voegde zijn broer er bij.

— Maar waarom zocht ge me dan? Ik ben nu hier. Wat moet ge van mij hebben, als ge geen klikkers zijt?

— Niets, sprak Jan Michiels.

— Gij hebt mij vanmiddag ook al bespied en nu hebt ge er uw vrienden bij gehaald. Wat beteekent dat? vroeg de blonde.

— Wij bewonderen u, antwoordde Jan.

— Ja, we zouden ook zoo in het bosch willen leven, beweerde Leon. Dat is avontuurlijk.

— O, is het dat? Loopt me toch niet te veel in den weg, want dan zou ik kunnen boos worden. Het gaat niemand aan wat ik doe, al mag ieder het weten. 'Opgepast!

De blonde verdween en de jongens waren nu ook haastig om het bosch te verlaten. Pas toen ze weer in de open vlakte waren, spraken ze.

— Dat is een sluwe vent, zei Leon. Wij hadden hem niet gezien en hij wist alles van ons. Hij heeft ons bespied. Hij had onze kreten gehoord.

— Ja, 't is waar! erkende Jan. Hij moet een slimme smokkelaar zijn.

— We moeten toch eens nagaan wat hij uitvoert. Dat zal zeer avontuurlijk zijn, sprak Leon.

— Maar dan dienen we in den nacht buiten te zijn. Als hij smokkelt, doet hij 't niet over dag, zei Bernard.

— Willen we vannacht opstaan? vroeg Jan.

De Gentenaren bekeken hem wat ontsteld aan. In den nacht buiten loopen...

— Dat mogen we niet, hernam Leon.

— We moeten het stil doen. Ik kan gemakkelijk uit mijn bed geraken, zonder dat iemand het hoort. Ik weet waar gij slaapt. Ik zal een ladder tegen den muur zetten en ge klimt dan door het raam. Dat zal nog eens een echt avontuur zijn.

't Leek Leon en Bernard toch al te gedurfd.

— Tegen dat het dag wordt zijn we terug in bed, sprak Jan. Of zijt gij bang?

Bang? Ha, neen, zoo wilden de stadsjongens toch niet tegenover dezen buitenknaap lijken!

— Bang ben ik heelemaal niet, beweerde Leon. Maar vader zou erg kwaad zijn.

— Maar hij zal er niets van weten, verleidde Jan.

Hij sprak verder over zijn voorstel en toen ze aan de hoeve kwamen waren Leon en Bernard besloten aan het groote avontuur mee te doen.

— Maar mondje toe, ook bij de meisjes! waarschuwde Jan Michiels.

— Natuurlijk, zei Leon. Manda en Bertha zouden alles verklappen.

— En mijn zuster kan ook niet zwijgen, beweerde Jan. Het is ons geheim, en wie weet, wat we zien en hooren. Die blonde is misschien een smokkelaar, maar hij kan ook wel de kapitein van dieven zijn.

— Zeeroovers, meende Leon. Hoe zullen we ons wapenen? vroeg hij.

— Ik zal drie flinke knuppels gereed leggen, beloofde Jan. Om elf uur kom ik u roepen. Laat uw raam open.

Ze spraken alles in bijzonderheden af.

Leon en Bernard lagen op een bovenkamer, die een raam had in den zijgevel. Ze sliepen niet, maar fluisterden over het te verwachten avontuur. Ze waren zenuwachtig. Liever zouden ze het plan opgegeven hebben, maar dat bekenden ze niet voor elkander, ze wilden niet flauw lijken tegenover Jan Michiels.

— Ik hoor iets, zei Leon zacht.

— Ja, Jan zal daar zijn...

Ze hielden den adem in. En even later sprak Jan op gedempten toon door het open gelaten venster:

— Ik ben hier. Zijt gij klaar?

Zacht stonden de Gentsche jongens op. Ze hadden zich niet uitgetkleed en zelfs stil hun schoenen meegenomen. Ze klommen door 't raam en daalden de ladder af. Ha, wat was het nu vreemd in het donker, op de hoeve.

— Hier zijn de knuppels, zei Jan. We kunnen dadelijk vertrekken.

— Ik zie niets! kloeg Leon.

— Wacht, dat zal wel beteren. Volgt me maar. De hond zal niet blaffen.

Ze hoorden het dier toch aan zijn ketting rukken. Maar Jan liep er even heen en streelde het zacht. Dan kwam hij bij de anderen terug. Ze verlieten de hoeve en werden nu wat gewoon aan

de duisternis. Vaag bemerkten ze boomen en struiken. Een hutje aan de duinen blonk zelfs op 't donker met zijn witten gevel. Vreemd was toch alles nu... Liever zouden Leon en Bernard terug naar bed gekeerd zijn. Ze vonden het avontuur zoo al welletjes. Maar ze durfden het niet te zeggen.

— Waar gaan we nu eigenlijk heen? vroeg Leon.

— Door 't bosch naar het strand. Ik ken een plaats, waar de smokkelaars dikwijls samen komen! antwoordde Jan, die in smokkelverhalen daarvan wel eens iets had gehoord.

— Maar we zullen niets kunnen zien in het bosch, meende Bernard.

— Ga met mij mee... Ik zal den weg wel vinden, hernam Jan.

Ze kwamen aan de dennen en men zag er geen hand vóór oogen. Maar Jan hield van avonturen.

— Ik heb een touw meegebracht, zei hij. We houden het alle drie vast. Ik stap vooraan en gheeft me maar te volgen.

Leon en Bernard bewonderden hun vriend. Die dacht aan alles. Ze hielden het touw vast, maar ze stootten toch wel eens het hoofd aan een tak.

't Was een lange tocht en Leon en Bernard vreesden al, dat Jan dwaalde, maar ze kwamen eindelijk aan de duinen en staken die over.

Zoo bereikten ze het strand. De zee ruischte. Het was hoog water.

— Nu dezen kant uit! kommandeerde Jan.

— We zullen den blonde niet vinden, sprak Leon, die aan zijn bed dacht.

— Ge kunt niet weten, hernam Jan. Laat ons niet te veel praten. We hebben met een sluw kerel te doen. En houdt uw knuppel gereed! We moeten ons niet laten overvallen.

— Is 't nog ver? vroeg Leon na eenigen tijd.

— Neen, lichtte Jan in.

— En als we nu eens tolbeambten ontmoeten, zullen die denken, dat we smokkelaars zijn, zei Bernard. Ze kunnen ons dan wel gevangen nemen.

— Wel neen, sprak Jan. Ik ken ze. En ik zou zeggen dat we hen helpen. Dat is de waarheid. Wees niet bang!

— O, bang ben ik niet, beweerde Leon.

— Heelemaal niet, voegde zijn broer er bij.

— Den mond houden, vermaande Jan.

En weer gingen ze verder. Zoo kwamen ze aan een inham van de zee. Het was het Zwin, alles wat er overbleef van de voormalige golf, die naar Sluis en Damme liep.

— Hier komen de smokkelaars samen en nu moeten we ooren en oogen open zetten, fluisterde Jan.

Het water spoelde in kreeken en geulen. Leon

kreeg een paar natte voeten. Hij sprong achteruit.

— We zullen hier verdrinken! schreeuwde hij verschrikt.

— Wel neen, zei Jan. Doe wat ik zeg. En ge maakt te veel lawaai. We moeten nu in de richting van de duinen. Als 't noodig is, zullen we schoenen en kousen uittrekken, om door een geul te waden. Die is niet diep.

Maar 't duurde niet lang of ze hadden alle drie natte voeten, want in 't donker kon Jan de geulen niet onderscheiden.

Eensklaps stonden er vier mannen bij hen. Wat schrokken de jongens! Iemand lichtte bij met een lantaarn, die hij van onder een mantel haalde. Het schijnsel viel op de bevende knapen.

— Ja, ja, ik had het wel goed voor, dat er iemand riep, zei een der mannen. Ha, ha, 't zijn weer die jongens, vervolgde hij nijdig. Die grootste bespiedt me nu al voor de derde maal. Gebruiken de douaniers dan kinderen?

Jan schrok nog meer. Hij herkende den blonde.

— Als we ze laten loopen, verraden ze ons, vervolgde de vreemde kerel. Misschien zitten de tolbeambten al dicht bij?

— Neen, wij hebben er geen gezien. En we zijn geen verklikkers, stamelde Jan.

— Houd uw mond! Ge moest nu in uw bed liggen, zei de blonde. We nemen ze mee in de

boot, tot alles afgeloopen is, sprak hij tot zijn makkers.

— Ja, natuurlijk! stemde er een toe. We moeten voorzichtig zijn.

— Straks zal ik ze wel eens ondervragen. Nu moeten we de lading naar de sloep brengen. De boot dient te vertrekken.

Leon Boudewijns scheen het best zijn gedachten bijeen te te hebben. Met zijn knuppel gaf hij den blonde een slag en toen liep hij weg, de anderen toeroepend hem te volgen. Maar de overige smokkelaars grepen Bernard en Jan vast, zoodat ze weerloos waren.

De blonde had een gevoeligen klap op den schouder gekregen en was woedend.

— Vocruit, jaagt de schelmen in de boot! zei hij. Geen getalm!

— Ik wil naar mijn vader! schreide Bernard.

— We zullen niets verklappen. O, laat ons naar huis gaan! smeekte Jan.

— Zwijgen, of we steken u met den kop in een kreek! dreigde de blonde.

Een der smokkelaars bleef aan land. De anderen die groote laarzen droegen, sleurden de twee knapen door het water, dat hun tot aan de borst steeg. Zoo bereikten ze een boot die al met smokkelwaren geladen was en niet verder naar land kon varen, zonder grond te raken.

Jan en Bernard werden er in geheschen. Er

zat al een man in. De anderen klommen er ook bij en ze roeiden heen. Na een half uur bereikten ze een sloep. De jongens werden op het grooter schip gebracht. Ze weenden. Zulk een avontuur hadden ze niet verwacht.

De schipper van de sloep hoorde wat er gebeurd was.

— Had die klungels aan wal gelaten bromde hij.

— Om ons te verraden... De anderen ginder vervoeren de aangebrachte goederen. De tolbeambten zouden ze op 't lijf vallen, zei de blonde.

— Er is nu geen tijd meer om de kereltjes weer aan land te brengen. De wind is zwak en vóór het dag is, wil ik ver buiten de kust zijn. Dan moeten de jongens mee naar Engeland, hernam de schipper.

— Ja, dan zullen ze afleeren voor spion te spelen.

— O, breng ons terug! smeekte Jan. We zijn geen spionnen!

Maar hij en Bernard werden in het ruim gestopt. De roeiboort werd aan dek geheschen en de sloep zeilde heen.

III.

Leon was door geulen en plassen geloopt, tot hij hijgend aan de duinen kwam. Afgemat

viel hij neer. Hij hoopte dat Jan en zijn broer zouden volgen. Na een poosje hoorde hij stemmen. Maar hij herkende ze niet. Nog smokke-
laars, anderen van dezelfde bende. Leon gunde zich geen rust. Hij klom op het duin.

— Hoor ik niets? vroeg er iemand.

Leon zou zich niet laten vangen en hij rende het duin af. Hij botste tegen een schutting en deed zijn linkerarm veel pijn. Maar hij wilde niet talmen, klom over het hek en snelde door een weide. Hij meende dat er weer gedaanten op hem afkwamen. Woest stormde hij voort. Het was voor koeien, die hier ook in den nacht verbleven. Weer kwam Leon aan een schutting en hij klauterde er over. Welken kant moest hij nu uit? Leon wist het niet. Hij trok maar voort. Zijn arm deed hem veel pijn.

De streek was hier zeer verlaten. Leon voelde zich erg vermoeid en hij zette zich op een dijk. Wat was nu alles vreemd! Waar zouden Jan en Bernard zijn? O, waarom hadden ze zoo dwaas gedaan om in den nacht rond te loopen?

Leon werd duizelig. Was hij nu werkelijk met zijn ouders den vorigen middag van Gent gekomen? En nu hier 's nachts op een onbekende plaats zitten?

Leon sufte wat. Hij viel in slaap. Toen hij wakker werd, keek hij verbaasd om zich heen. Waar

was hij nu? De nieuwe dag kwam op. Leon was koud en huiverig.

Hij herinnerde zich het gebeurde. Maar dan had hij hier liggen slapen. En waar waren Jan en Bernard? Misschien in bed. Alles zou uitkomen en vader vreeselijk boos zijn.

Leon stond op. Hij was stram en eerst kon hij haast niet gaan. Zijn arm deed pijn. O, ja, hij was in het donker tegen een schutting aangelopen.

Leon keek rond. Ginds zag hij een dak. Daar woonden dus menschen. Hij zou er den weg kunnen vragen. Maar toen hij in die richting ging, versperde weldra een kanaaltje den weg. Leon liep er langs; hopen een brug te vinden. Zoo raakte hij verder van het huis af. Aan deze zijde bemerkte hij een torentje. Daar was dus een dorp. Hij stapte dien kant uit, over de weiden en akkers. Dikwijls moest hij een omweg maken, om over een breede gracht te komen. 't Duurde wel een uur eer hij aan 't dorp kwam. Het heette Retranchement, en was hier de eerste gemeente in Nederland. Leon ging een herberg binnen. De waardin was pas op en keek vreemd naar den bezoeker.

— Jonge heer, ge zijt al vroeg op wandel, zei ze.

— Ik ben verdwaald... al van gister avond, antwoordde de knaap.

— Zijt gij dan vannacht buiten geweest?
— Ja...
— Vanwaar komt ge?
— Ik ben nu te Knokke.
— O, zoo... En heel den nacht verdwaald?
Hoe kan dat?

— Eerst in 't bosch...
— O, ja... en dan is 't donker geworden en altijd verder gedood...

— Dan ben ik in slaap gevallen, hernam Leon, die niet over de smokkelaars en de zucht naar avonturen wilde praten. Waar is de weg naar Knokke? vroeg hij.

— O, dien zal ik u wijzen. Maar eet en drink eerst wat.

De arm deed pijn. En Leon wilde er eens naar zien. Hij trok zijn jas uit.

— Uw arm is blauw en gezwollen, zei de vrouw. Zijt gij gevallen?

— Ik ben tegen een schutting aangelopen.

— Ik zal een doek met water en azijn om uw arm doen, sprak de waardin.

Ze hielp hem.

— Laat uw arm buiten de mouw, ried ze Leon aan. Dat zal u verlichten.

Ze gaf hem eten en warme koffie. En dan wees ze den weg naar Knokke.

Langzaam wandelde Leon heen. Hij was toch zóó moe. 't Was nu al volop ochtend.

— De jongens zijn al uitgegaan, zei mijnheer Boudewijns, toen hij Leon en Bernard had willen roepen. Ze moesten zeker eens vroeg aan zee zijn.

— Maar zonder eten, sprak mevrouw.

— O, dan zullen ze straks te smakelijker ontbijten.

Na het eten deed mijnheer Boudewijns ook een wandeling. De meisjes begaven zich naar Klara. Op de hoeve miste men Jan ook. Maar toen Manda zei, dat haar broers eveneens weg waren, meende vrouw Michiels dat de drie jongens eens voor dag en dauw naar 't bosch waren.

Mevrouw Boudewijns zat aan tafel te lezen, toen Leon zeer bedremmeld binnen trad. Zijn moeder keek hem verbaasd aan. Leon zag zoo bleek. En waarom hing zijn linkermouw los?

— Leon, wat is er? vroeg mevrouw Boudewijns. Hebt ge een ongeluk gehad?

— Mijn arm doet zoo'n pijn! kloeg de knaap en hij begon te schreien.

— Zijt gij gevallen?

— Tegen een hek geloopt.

— En waar is Bernard?

Toen begreep Leon, dat zijn broer nog niet thuis was. Hij werd zeer angstig. En hortend en stootend vertelde hij het gebeurde.

Mevrouw Boudewijns schrok erg.

— 't Begint hier goed met u! sprak ze. En wij die dachten dat ge een vroege ochtendwandeling deedt.

Ze ging aan de deur en riep Manda.

— Zoek vader, en vraag ook aan baas Michiels eens te komen, beval ze.

— Is er wat gebeurd? vroeg Manda.

— De jongens zijn ergens aan 't dwalen. Toe, talm niet!

Michiels verscheen dadelijk. En mevrouw deed hem 't zonderling verhaal.

De boer schudde 't hoofd.

— Jan is altijd zoo avontuurlijk... waar mag hij nu zitten, de rakker! bromde hij. Zich met smokkelaars bemoeien. Wacht, ik zal naar Peet gaan. Dat is ook zoo'n nietwaard, die rond zwerft, als elk fatsoenlijk man te bed ligt.

Boer Michiels vertrok. Een eind van de hoeve bemerkte hij mijnheer Boudewijns, die door Manda nog niet gezien was. Hij vertelde hem 't geval en mijnheer schrok ook.

— Waar kunnen Jan en Bernard dan zijn? vroeg hij.

— De smokkelaars moeten ze opgesloten hebben, want Jan zou anders den weg naar huis toch al gevonden hebben. Onze menschen zouden dat niet doen, maar er liepen vreemde kerels rond. Wat staken de jongens ook in hun hoofd!

Laat ons nu naar een kerel gaan, die de vreemde kornuiten kent.

Ze kwamen aan een hut. Michiels stak de deur open. Een man zat te eten.

— Dag baas Michiels en mijnheer, zei hij. Wat is er van uw dienst?

— Peet, wat is er met mijn Jan en een anderen jongen vannacht gebeurd? vroeg Michiels.

— Met uw jongen gebeurd? herhaalde Peet. Maar driftig greep Michiels hem bij den nek.

— Spreken, gebod hij. En anders sla ik u zoo plat als een cent en dan sleur ik u naar de politie.

— Boer, boer, ik zal u zeggen wat ik gehoord heb, kermde Peet.

— Rap dan!

— Er zijn smokkelaars geweest, die ik niet ken. En ze kwamen drie jongens tegen. Ze hebben er twee meegenomen in de boot. De derde is gevlucht...

— En waar moesten die booten heen?

— Misschien ergens naar Holland, maar ik weet het niet. Ge denkt toch niet, dat ik er bij was.

— Ge liegt! Ge kent dien eenen vreemden klant, een blonde. Ge hebt er mee gepraat.

— Dat is waar... Maar daarom ken ik hem niet. Die man vroeg me den weg.

— Leugens! Waar zijn de jongens?

Boer Michiels gaf Peet een klap.

— Spreken of ik dorsch op u als op graan! verzekerde hij.

— Ik zal er de politie bij halen, sprak mijnheer Boudewijns.

Toen werd Peet nog banger.

— Ik zal de volle waarheid zeggen, hernam hij. Ja, die blonde is een smokkelaar. Hij moest flesschen drank naar Engeland brengen. Ze wilden de laatste vracht met de roeiboot naar de sloep in zee brengen toen de jongens kwamen. De blonde hield ze voor spionnen. En hij heeft ze meegenomen in de booten. Een liep weg.

— Dus gij waart er bij?

— Toevallig, maar ik had er niets mee te maken, hield Peet vol.

— Zijn de jongens dan mee naar Engeland? vroeg Michiels.

— Ik weet het niet... Ze zullen ze wel ergens aan wal gezet hebben.

— Maar dat is vreeselijk! riep mijnheer Boudewijns uit. Die kerel moet door de politie verhoord worden.

— Ik heb er geen schuld aan! kreet Peet.

Vlug gleed hij langs Michiels heen en stormde de deur uit. Men kon hem niet meer pakken.

— Wat een geschiedenis! hernam mijnheer Boudewijns. Waar zijn de kinderen? Die schelmen kunnen ze wel in zee geworpen hebben!

— Neen, neen, steek dat niet in uw hoofd.

— Ik ga dadelijk naar de politie.

Michiels oordeelde dit ook 't best.

— Vertel alles aan mijn vrouw, maar voorzichtig, hernam Boudewijns die de tranen in de oogen had.

Hij begaf zich naar Knokke.

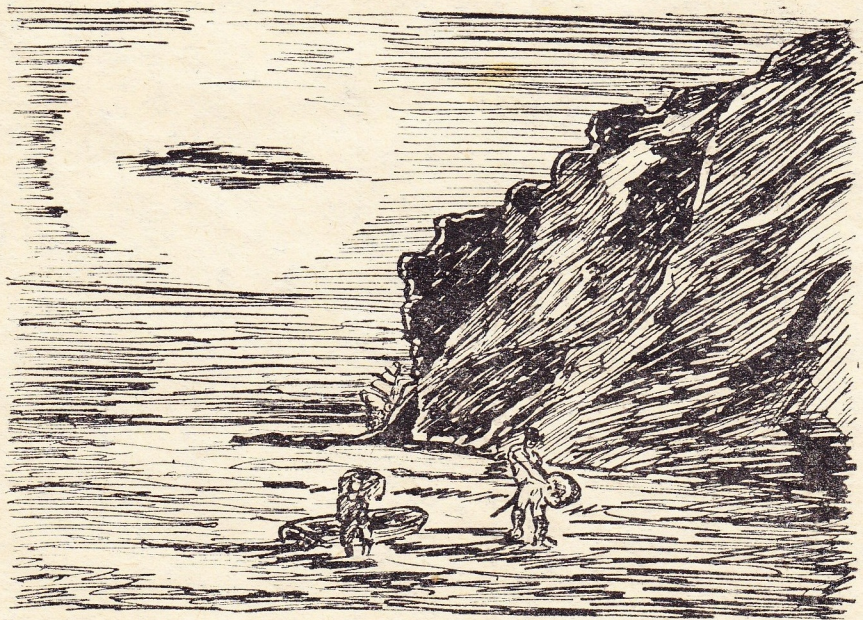
V.

De smokkelsloep bereikte dien avond de Engelsche kust. Bernard en Jan hadden niets van den overtocht gezien. Ze zaten nog in 't ruim. Ze hadden veel geweend en dachten aan de onrust der ouders. Een matroos had hun eten en drinken gebracht, en gezegd, dat ze na een paar dagen weer thuis zouden zijn.

— Dan zult ge 't afgeleerd hebben u met een anders zaken te bemoeien, zulke jonge apen, voegde hij er bij.

Angstig zaten de knapen bijeen. De sloep lag nu stil. En 't ging als gisteravond. De roeiboot werd te water gelaten en vol geladen met kistjes. Die boot voer dan naar 't land, dat hier met steile rotsen uit zee rees. Men moest voorzichtig zijn er niet op te stooten. Een man droeg de kistjes naar het strand, waar medeplichtigen wachtten.

Maar plots naderde een stoomboot de sloep.

De smokkelaars.

De smokkelaars.

De schipper wilde de zeilen hijschen om te vluchten.

— Blijven liggen of we schieten! klonk het.

Op de stoomboot kwamen lichten te voorschijn. Het was een politievaartuig.

— Ha, smokkelaars! zei een overste.

De blonde kon niet loochenen. De kistjes stonden daar. En een eerlijke kapitein voer een haven binnen, maar lag niet zoo geheimzinnig te lossen.

Niemand dacht aan tegenweer. De politieboot was sterk bemand.

— We zullen de sloep naar Dover sleepen, zei de overste.

De kerels in de roeiboort hadden de lichten gezien, en onraad vermoed. Ze keerden niet weer. De sloep werd naar de haven gebracht, ginds, waar een vuurtoren zijn stralen uitschoot.

Bernard en Jan hoorden wel lawaai, maar vermoedden niet, wat er gebeurde. 't Duurde vrij lang eer de sloep te Dover aan de ketting lag. De overste liet dadelijk het ruim onderzoeken. Zoo vond men de jongens.

— Wat doen die knapen hier? vroeg de overste.

De blonde die vrij goed Engelsch kende, wilde niet bekennen, dat hij de knapen als gevangenen had.

— 't Zijn onze scheepsjongens, loog hij.

— Zoo, moeten die ook al aan dat gemeen werkje mee doen?

— Mijnheer, wij hebben niets misdaan! riep Jan weenend uit.

De overste verstond geen Vlaamsch. Maar hij merkte wel dat Bernard en Jan niet vrijwillig de smokkelaars dienden. Allen moesten mee naar het bureel, en daar den morgen afwachten.

's Ochtends stuurde de overste om een klerk van een handelskantoor. Die jonge man kende Nederlandsch. En eerst en vooral moest hij de twee knapen verhooren. Jan deed het heele verhaal. De klerk vertaalde het in 't Engelsch.

— Schurken, bulderde de overste tot den blonde en zijn gezellen. Ge hebt u niet geschaamd twee kinderen op te lichten. Welk een gemeene streek.

Na het onderzoek moesten de smokkelaars de gevangenis in. Jan en zijn vriend werden naar het zeemanshuis gebracht en daar vriendelijk behandeld. Er ging een telegram naar Knokke.

VI.

De families Boudewijns en Michiels hadden weer een angstigen nacht doorgebracht. Nog geen nieuws van de verdwenen zonen!

De moeders waren ziek van onrust. De meisjes hadden ook al veel geweend. Leon lag met

een omzwichtelden arm koortsig te bed. De politie had navraag laten doen in de zeeplaatsen, ook over de grens, in Nederland. Maar nergens bleken twee knapen aan wal gezet te zijn.

Maar deze nieuwe dag bracht nieuws. Tegen den middag kwam een agent op de hoeve.

Mijnheer Boudewijns en Michiels liepen hem tegemoet.

— Ze zijn terecht, zei de agent. Ze zitten te Dover in Engeland.

Hij toonde het telegram. Er stond op, dat Jan Michiels en Bernard Boudewijns gezond en wel in het zeemanshuis van Dover waren, afgehaald van een smokkelsloep en ze om acht uur te Oostende zouden aankomen.

— God zij dank! riep mijnheer Boudewijns uit en hij liep naar huis.

— Ze zijn terecht... God heeft onze gebeden verhoord... Bernard en Jan zijn gezond en wel. Ze zitten in Engeland, maar komen vanavond te Oostende aan.

Zoo vertelde hij, terwijl Michiels het nieuws aan zijn vrouw verhaalde. Wat een verlichting! Ook de meisjes waren verheugd.

Mijnheer Boudewijns en baas Michiels zouden naar Oostende reizen. Ze stonden er aan het havenstation, toen de boot aankwam. Hoe kusten ieder der beide vaders zijn zoon. Er was nog een trein, om Brugge te bereiken. En daar zou

Dries staan met de kar. De kapitein van de boot sprak even met mijnheer Boudewijns. De knapen waren dus veilig afgeleverd. In den trein verhaalden ze hun lotgevallen. Ze hadden dadelijk naar Leon gevraagd.

— Straffen zal ik u niet doen, zei mijnheer Boudewijns tot zijn zoon, toen ze bij Dries in de kar zaten. Uw moeder heeft veel geschreid. Ik heb evenmin als zij van onrust geslapen. We hebben vreeselijke uren achter den rug. Zoo is het ook bij baas Michiels geweest.

Thuis waren allen opgebleven. Mevrouw Boudewijns en haar dochters zaten op de hoeve. De meid was bij Leon gebleven.

— Daar zijn ze! riep vrouw Michiels uit.

Welk een wederzien! Er werd gelachen en geweend, en dan veel verteld... 't Was laat toen men scheidde...

Den volgenden dag sprak Michiels ernstig met Jan en Boudewijns met zijn zoons. En de jongens voelden wel hun schuld... Geheimzinnigheid jegens ouders en ongehoorzaamheid kunnen erge gevolgen hebben.

Peet was de grens over. Op een nacht haalde hij zijn meubeltjes. Hij vestigde zich in Nederland. Zijn geweten was niet zuiver. De blonde en zijn gezelschap kregen in Engeland een strenge straf.

EINDE.